

ЗДРАВКА

— Мамо, купи ми, моля ти се, платъ и копринени конци! Искамъ да бродирамъ една възглавничка за татковия рожденъ день, — каза Здравка.

— Радвамъ се, че искашъ да зарадвашъ татка си, — отговори майка ѝ. Ще излѣземъ заедно и ще купимъ. После ще се разходимъ и ще отидемъ въ сладкарницата...

Единъ пролѣтенъ слънчевъ день Здравка и майка ѝ отидоха въ най-добре уредения магазинъ. Продавачътъ разтвори множество кутии, въ които блѣснаха най-разноцвѣтни кълбета. Момиченцето ги загледа въ захласъ.

— Хайде, избери си сега, каквито цвѣтове желашъ! — подкани я майка ѝ.

Здравка това чака. Взема кълбетата ту отъ една, ту отъ друга кутия. Сравнява цвѣтоветъ имъ. Слага избранитъ на страна. Купчинката все повече се увеличава и блести съ яркитъ си цвѣтове. Погледътъ на момиченцето се спира още върху едно. Цвѣтътъ му е синъ като на небето. Здравка посѣга да го вземе. Една ржка хваща малкитъ ѝ прѣстчета.

— Здравке, това е достатъчно. Стига! Ти искашъ всичко да вземешъ...

— Мамо, моля ти се! Нека и това, само това...

— Не, повече не бива...

Малкото лице се натъжи. Погледътъ бѣ впитъ въ кълбото. То ѝ се видѣ най-хубаво отъ всички. Какъ ще го остави?

И докато майка ѝ и продавачътъ се разговаряха, треперящитъ прѣсти на малката купувачка взеха желаното кълбо и тя го слажи въ джеба на горното си палто. После помоли да свържатъ другитъ. Когато продавачътъ ѝ ги подаде, тя пое връзката съ треперяща ржка. Усѣти, че устата ѝ пресъхватъ, и нѣщо притиска гърдитъ ѝ. Наведе глава и си излѣзе мълчалива и пребледнѣла.

— Здравке, какво ти е? Толкова се радваше, а сега се умълча.

Момиченцето не отговори, само се мъчи да се усмихне.

— Ти изглеждашъ изморена. Тамъ наистина бѣше задушно... Много хора... Хайде да се поразходимъ още малко и после ще отидемъ въ сладкарницата.

— Не, мамо. Да си отидемъ, главата ме боли. Не ми се яде нищо.

— Но какво ти е? Каква е тая промѣна у тебе тъй изеднажъ? Майка ѝ нищо не разбира и я гледа тревожно...

Влѣзоха въ сладкарницата. Наслагахъ въ една чиния сладки. Здравка не ги досегва, лошо ѝ е. Тревогата на майка ѝ се усилва. Тя хваща момиченцето за ржка и излизатъ. Едва стигнали въ кѣщи, Здравка побърза да се отдѣли отъ майка си. Искаше да влѣзе въ стаята си и да си легне. Майка ѝ помогна да се съблѣче и я по-